

תפ"ח 43272/05/17 - מדינת ישראל נגד אמה וסילנקו

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן וא' אברבנאל

תפ"ח 43272-05-17 מדינת ישראל נ' אמה וסילנקו (עצירה)

המאשימה

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד
הנאשמת

אמה וסילנקו (עציר)
על-ידי ב"כ עו"ד מיכאל עירוני

גזר-דין

סגן-הנשיא י' נועם:

1. בהכרעת-דין, שניתנה ביום 7.1.19, הורשעה הנאשמת בעבירת הריגה - לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ובעבירת שיבוש מהלכי משפט - לפי סעיף 244 לחוק הנ"ל.

הכרעת הדין ניתנה על-יסוד הודאת הנאשמת, שניתנה בגדרו של הסדר טיעון, בעקבות הליך גישור, בתום פרשת התביעה. במסגרת ההסדר תוקנו עובדות כתב-האישום, וכן הוראות החיקוק, שלפיהן הומרה עבירת הרצח שיוחסה לנאשמת בכתב-האישום המקורי, בעבירת הריגה. הצדדים הגיעו להסכמה בעניין גזר-הדין, שלפיה המאשימה תעתור לעונש של 23 שנות מאסר בפועל, ואילו ההגנה תבקש להסתפק בהטלת 16 שנות מאסר בפועל. על-פי ההסדר, הצדדים חופשיים בטיעוניהם ביחס לרכיבי הענישה האחרים - מאסר על-תנאי, קנס ופיצויים לבני משפחת המנוח. במסגרת ההסדר אף הוסכם, כי בטיעונים לעונש לא יחרגו הצדדים מעובדות כתב-האישום המתוקן - לא יסתרו אותן ולא יסיפו עליהן. בנוסף הוסכם, כי הנאשמת תצהיר לפרוטוקול, כי היא מוותרת על כל זכות ממונית שקמה לה, אם קמה,

ביחס לפוליסת ביטוח על-שם המנוח.

2. להלן עובדות כתב-האישום המתוקן, העומדות ביסוד ההודאה וההרשעה.

המנוח, ודים קיסלב ז"ל (להלן - המנוח) והנאשמת היו בני זוג לפני כ-20 שנים לערך, ולאחר מכן נפרדו; ואולם, הם המשיכו להתגורר יחד בדירתם השכורה בשכונת ארמון הנציב בירושלים ולנהל משק בית משותף. לאורך השנים ניהל המנוח מערכת יחסים זוגית עם אישה אחרת, בידיעת הנאשמת; אולם מעולם לא עזב את הנאשמת ואת דירתם, זאת בשל דאגתו לנאשמת.

ביום 12.4.17, בשעה שאינה ידועה למאשימה, בעת שהיו בדירתם, התגלע ויכוח בין הנאשמת לבין המנוח. הנאשמת היכתה את המנוח בגופו, בפניו ובראשו, מספר פעמים רב, באמצעות חפצים קהים אשר היו בדירה ושטיבם המדויק אינו ידוע למאשימה, עד כי המנוח נפל על הרצפה. גם בהיותו שרוע על הרצפה, ללא תזוזה ובעודו חי, המשיכה הנאשמת להכות את המנוח בראשו.

בשלב כלשהו, החלה הנאשמת לנסות לנקות את הדירה מכתמי הדם הרבים, וכן כיבסה את בגדי המנוח, אשר היו מגואלים בדם; וזאת כדי להעלים ראיות ולשבש את זירת העבירה, תוך שהיא מותירה את המנוח עירום על רצפת הסלון בדירה. בהמשך, ארזה הנאשמת בתיק ובשקית פריטים אישיים רבים של המנוח והשליכה אותם למיכל האשפה הסמוך לביתם, זאת בכדי להעלים ראיות מזירת האירוע.

ביום 13.4.17 בשעות הבוקר עזבה הנאשמת את הדירה ויצאה לעבודתה, תוך שהיא מותירה את המנוח על רצפת הסלון בדירה מבלי שהזעיקה עזרה. היא שבה לדירה בשעות הצהריים; ואולם רק בשעות הערב, ולאחר שחבריו של המנוח החלו לחפש, הודיעה הנאשמת למשטרה כי המנוח מת בדירה.

מעשי הנאשמת הובילו למותו של המנוח, שנגרם כתוצאה משטפי דם נרחבים בשכבה הפנימית של הקרקפת ו"דימומים תת-עכבישיים נרחבים", אשר נגרמו כתוצאה מחבלות מרובות בפניו ובראשו.

במעשיה האמורים גרמה הנאשמת למות המנוח, וכן עשתה פעולות מתוך כוונה למנוע או להכשיל הליך

שיפוטי; ומשכך הורשעה, כאמור, בעבירת הריגה ובעבירת שיבוש מהלכי משפט.

3. בפרשת גזר-הדין הוגש מכתב מביתו של המנוח, אסיה קיסלב. הבת תיארה במכתבה את אביה, את מערכת היחסים שלה עמו, ואת ההשלכות הקשות של האירוע הטראגי - עליה, על בני המשפחה ועל חברתו של המנוח ב-12 השנים האחרונות; והדברים לא יפורטו מחמת צנעת הפרט. את מכתבה סיימה במילים: "אחרי [האירוע הטראגי], אני וקרובי נשארו המומות וכואבות. חיינו לעולם לא יהיו אותו הדבר. לבנו לנצח יהיה פצוע. אני מבקשת שבהחלטתו, בית-המשפט יתייחס לעובדה שאבא שלי היה אדם יקר וחשוב לכמה אנשים בעולם הזה, ושהמעשה החמור ביותר והבלתי מוסבר של הנאשמת לקח גם חלק מחיינו, יחד עם החיים של אבא שלי".

4. ב"כ הנאשמת הגיש מסמכים מתיקה של הנאשמת בלשכת הרווחה בירושלים, לרבות מסמכים רפואיים. ממסמכים אלו עולה, כי הנאשמת, שהיא ילידת 1969, עלתה לישראל מאוקראינה בגיל 25 עם בעלה והתגרשה זמן קצר לאחר מכן. מאז העלייה לארץ עבדה הנאשמת לסירוגין כעובדת קבלן בתחום הניקיון. מתיעוד רפואי שנכלל במסמכים האמורים, עולה כי הנאשמת אובחנה כסובלת מהפרעות של חרדה ודיכאון, על-רקע הפרעת אישיות סכיזופרנית; וכי היא החלה לקבל בשנתיים האחרונות טיפול נפשי (פסיכותרפיה) וטיפול תרופתי במרפאה לבריאות הנפש, ואף הסתייעה בגורמי הרווחה לקראת הגשת תביעה למוסד לביטוח לאומי להכרה באחוזי נכות.

5. ב"כ המאשימה עתרה בטיעוניה לעונש להטלת העונש המרבי על-פי הסדר הטיעון. היא ציינה, כי מדובר במעשה המתה קיצוני בחומרתו ובנסיבותיו - קיצוני באלימות, קיצוני בברוטאליות וקיצוני בנזק. באשר לנסיבות, הדגישה ב"כ המאשימה, כי הנאשמת הייתה את המנוח פעמים רבות, אגב שימוש בחפצים קהים; זאת כאשר המנוח היה שרוע על הרצפה. לדבריה, היבט מחמיר נוסף היה בהתייחסות הברוטאלית והמזלזלת בערך של חיי אדם, כאשר הנאשמת הפשיטה את המנוח מבגדיו, ניקתה את כתמי הדם, כיבסה את הבגדים והשליכה אותם למיכל אשפה, והכל בקור רוח; כאשר לאחר מכן יצאה לשגרת חייה. בנוסף התייחסה ב"כ המאשימה להשלכות של האירוע על בני משפחתו של המנוח - בתו, אמו ואחותו, אגב התייחסות למכתבה של הבת. בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, הפנתה ב"כ המאשימה לשורה של פסקי-דין שבהם הוטלו עונשי מאסר ממושכים. בעניין עבירת שיבוש מהלכי משפט, ציינה ב"כ המאשימה, כי נסיבות ביצוע עבירה זו מצויות ברף העליון של חומרת העבירה, שכן בשיבוש היו אלמנטים של השפלה וביזוי כלפי המנוח.

6. ב"כ הנאשמת לא הקל ראש בחומרת המעשים שביצעה הנאשמת שהביאו לאובדן חיי אדם. באשר לנסיבות

ביצוע העבירה, ציין הסנגור כי עובדות כתב-האישום המתוקן, אינן מייחסות לנאשמת כוונה להמית; כי לא מדובר במעשה מתוכנן, אלא באירוע שנבע מ"התפרצות רגעית בעקבות ויכוח", התפרצות שבמהלכה "נכנסה הנאשמת למצב של הכאה קבועה גם כשהמנוח נותר על הרצפה". בכל הנוגע למדיניות הענישה, טען הסנגור כי קיים מנעד רחב של ענישה בעבירות הריגה, וכי במקרים חמורים יותר מהמקרה דנן הוטלו עונשים קלים יותר מאלו שעותרת להם המאשימה, ובעניין זה הגיש אסופה של פסקי-דין. באשר לנסיבותיה של הנאשמת, הדגיש הסנגור כי מדובר במי שהייתה מטופלת נפשית מזה שנים, ונמצאת בחרדה קיומית יומיומית ובדיכאון קשה; וכן ציין, כי הנאשמת התגוררה בבית המנוח מבלי שהייתה בת-זוגו אך שרתה את צרכיו. הסנגור לא הקל ראש בנושא עבירת שיבוש מהלכי משפט, אך הדגיש כי אין מדובר ברף העליון של מעשה שיבוש, כנטען על-ידי המאשימה. הוא ביקש להעמיד את עונשה של הנאשמת ברף התחתון בהתאם להסדר הטיעון.

7. בדבריה האחרונים לעניין העונש ציינה הנאשמת, כי "לא הייתה שנאה" בינה לבין המנוח, הדגישה כי לא רצתה להרוג אותו, והוסיפה כי היא סובלת מדיכאון עמוק ומקבלת היום תרופות נגד דיכאון.

8. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית-המשפט לקבוע בגזר-הדין את מתחם העונש ההולם, זאת לאור העיקרון המנחה, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת; ובהמשך - לגזור את העונש המתאים לנאשמת במסגרת מתחם הענישה ההולם, תוך התייחסות לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, זאת אגב אפשרות לסטות מהמתחם בנסיבות חריגות שצוינו בחוק.

9. מכאן לקביעת מתחם הענישה ההולם. באשר לערכים המוגנים העומדים ביסוד עבירת ההריגה, לפי סעיף 298 לחוק, הרי שעיקרם שמירה על חיי אדם ושלמות הגוף, והגנה עליהם מפני פגיעה במעשה או מחדל אסורים. המחוקק קצב בצדה של עבירה זו עונש מאסר מרבי של 20 שנות מאסר, כביטוי לקדושת החיים; והעונש אמור ליתן ביטוי הולם לשיקולי גמול, הוקעת המעשים והרתעה אישית וכללית. ביסוד העבירה הנלווית של שיבוש מהלכי משפט, שעונשה המרבי עומד על שלוש שנות מאסר, עומד ערך ההגנה על ניהול הליכי חקירה ומשפט תקינים, לשם מיצוי הדין ומניעת עיוות דין.

בכל הנוגע לנסיבות ביצוע העבירות, ובפרט עבירת ההריגה, הרי שאלו מצויות בדרגת חומרה מופלגת. כאמור, במהלך ויכוח שנתגלע בין הנאשמת לבין המנוח, היכתה הנאשמת את המנוח בגופו, בפניו ובראשו, מספר פעמים רב, באמצעות חפצים קשים שהיו בדירה, עד כי המנוח נפל על הרצפה. גם בהיותו שרוע על הרצפה, ללא תזוזה ובעודו חי,

המשיכה הנאשמת להכות את המנוח בראשו. היא לא הזעיקה עזרה, הותירה אותו במצב האנוש עד למותו, ופעלה להעלמת ראיות ושיבוש זירת האירוע. רק למחרת - לאחר שחבריו של המנוח החלו לחפשו - הזעיקה את המשטרה. נסיבות ביצוע עבירת ההריגה היו בדרגת חומרה גבוהה וקיצונית, זאת בשל האלימות הקשה והברוטאלית; מיקום הפגיעות באיזורים רגישים - בגוף, בראש ובפנים; הישנות התקיפות - עת הכתה הנאשמת וחבטה בראשו של המנוח, ללא רחם, חזור והכה, מספר רב של פעמים; אופן התקיפות - אגב שימוש בחפצים קשים; האכזריות שבמעשים - המשך התקיפה כאשר גם כאשר המנוח היה שרוע על הרצפה; ותוצאות האלימות הברוטאלית - חבלות מרובות בראש ובפנים, שהסבו שטפי דם ודימומים נרחבים אשר גרמו למוות. גם נסיבות העלמת הראיות היו חמורות וקיצוניות, ומעוררות חלחלה, עת בקור רוח ואטימות לב, הפשיטה הנאשמת את המנוח מבגדיו, הותירה אותו עירום על הרצפה, ניקתה את כתמי הדם, כיבסה את הבגדים והשליכה אותם למיכל אשפה; ולאחר מכן יצאה לשגרת חייה.

בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות הריגה, הרי שקיים מנעד רחב של ענישה, החל ממעשים חמורים של גרימת מוות במעשה זדוני, וכלה בגרימת מוות במעשה או מחדל אסורים, מתוך אדישות או קלות דעת. באשר לרמת הענישה בעבירות של הריגה, במעשי אלימות, ניכרת מגמה של החמרה בענישה, במסגרת המאבק בנגע האלימות שגובה מחיר דמים ומביא לאבדן חיים, בין במכות, ובין בנשק קר - סכינים או חפצים קשים. המאשימה הפנתה לשורה של פסקי-דין שבהם הוטלו מאסרים לתקופות של 16-19 שנות מאסר בפועל בגין הרשעה בעבירות הריגה, עם או ללא שימוש בנשק חם או קר (ע"פ 6162/10 כבאז נ' מדינת ישראל (11.6.13); ע"פ 329/13 ורגס נ' מדינת ישראל (9.3.14); ע"פ 7179/14 טוויל נ' מדינת ישראל (22.11.15); ע"פ 70/14 פוריאדין נ' מדינת ישראל (19.1.06); ע"פ 4705/11 פרץ נ' מדינת ישראל (29.6.14)). כמו-כן הפנתה לגזר-הדין בתפ"ח 1057/09 מדינת ישראל נ' פלוני ואח' (19.7.11) בעניין גרימת מותו של המנוח אריק קרפ ז"ל באירוע הטראגי בטיילת בחוף תל ברוך בתל-אביב, שבגדרו נידונו הנאשמים, בגין עבירת הריגה ועבירות אלימות נוספות, ל-26 שנות מאסר בפועל. הסניגור הפנה לפסקי-דין שבהם הוצג מנעד ענישה רחב בגין עבירות הריגה, הנע בין שבע-וחצי שנות מאסר לבין 15-17 שנים, לשיטתו גם בנסיבות חמורות מאלו שלפנינו (ע"פ 2556/17 חנניאייב נ' מדינת ישראל (8.8.18); ת"פ (י-ם) 29628-02-15 מדינת ישראל נ' סמיח רגבי (31.1.17); ע"פ 7179/14 טוויל נ' מדינת ישראל (22.11.15); ת"פ (ת"א) 32286-05-17 מדינת ישראל נ' אלעביד (18.6.13); ע"פ 2167/12 פלונית נ' מדינת ישראל (17.3.13); תפ"ח (חי') 394-11-15 מדינת ישראל נ' חלו (17.8.17); ע"פ 3042/13 חיימוב נ' מדינת ישראל (9.4.14)). מנעד הענישה הנו, אפוא, רחב, בהתאם לנסיבותיו של כל אירוע.

בענייננו יש לקבוע מתחם ענישה אחד עבירת ההריגה והעבירה של שיבוש מהלכי משפט. בהתחשב בערכים

המוגנים שביסוד העבירות, ובפרט עבירת ההריגה, בנסיבות החמורות והקיצוניות של ביצוע המעשים, וכן במדיניות הענישה הנוהגת - סבורים אנו כי מתחם הענישה ההולם במקרה דנן, בגין שתי העבירות, כולל רכיב של מאסר בפועל הנע בין 17 שנים לבין 21 שנים, זאת בצד מאסר על תנאי ופיצוי למשפחת המנוח.

באשר לעונש המתאים בתוך המתחם, יש להתחשב בהודאתה של הנאשמת, אם-כי זו ניתנה בשלב מתקדם של שמיעת הראיות, וכן בנסיבותיה האישיות ובמצבה הנפשי כעולה מהמסמכים שהוגשו. לפיכך, יעמוד העונש בקרבת הרף התחתון של מתחם הענישה, אם-כי לא בתחתית המתחם.

10. על-יסוד האמור לעיל, ובהתחשב במכלול טיעוני הצדדים לחומרה ולקולה וכן בהסדר הטיעון, אנו גזרים את דינה של הנאשמת כדלהלן:

א. 18 שנות מאסר בפועל, מיום מעצרה - 13.4.17.

ב. ששה חודשי מאסר על-תנאי, שלא תעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורה מהכלא עבירת אלימות מסוג פשע, או עבירת שיבוש מהלכי משפט.

ג. לפיצוי בתו של המנוח בסכום של 150,000 ₪.

הפרקליטות תדווח לבתו של המנוח על פסיקת הפיצויים, ותמציא למזכירות בית-המשפט את פרטיהן של השתיים, לשם גביית הפיצויים.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"א באדר ב' התשע"ט, 18 מרץ 2019, במעמד ב"כ המאשימה, הסנגור והנאשמת.

אלי אברבנאל, שופט

רבקה פרידמן-
פלדמן, שופטת

יורם נועם, סגן נשיא